

НАЙ-БЕДНИЯТЪ

Предъ коледната ваканция нашиятъ учитель Теню Аврамовъ влѣзе въ класъ не както всѣкога. Замисленото му лице тоя пжтъ изглеждаше гордо и нѣкакъ тържествено. Нѣколко мига следъ влизането му дойде и слугата, отрупанъ съ училищни потрѣби. Той сложи върху масата тетрадки, моливи, гуми, блокове за рисуване, разни бои и много още нѣща, отъ които четиридесетъ чифта очи едва не щѣха да изпъкнатъ отъ любопитство.

Учительтъ започна:

— Деца, едно дружество ми изпрати тѣзи нѣща да ви ги раздамъ. Това дружество се нарича „Майчина любовъ“. Между другитѣ полезни работи, които върши дружеството, преглежда и беднитѣ ученици отъ нашитѣ училища. Ето защо, сега ще раздамъ нѣщата на най-беднитѣ отъ васъ. Знамъ какво е бедность. Затова днесъ заедно съ васъ бързамъ да се радвамъ на тоя хубавъ даръ. И тѣй, ще викамъ най-беднитѣ единъ по единъ.

И учительтъ викаше съ своя благъ и топълъ гласъ най-беднитѣ единъ следъ другъ и имъ даваше моливи, гуми, тетрадки, бои...

Азъ, наистина, минавахъ за

беденъ, но не обичахъ да се казва това предъ другитѣ. Ала сега викаха най-беднитѣ... и менъ ли ще повикатъ? — Боже, дано не ме повикатъ! Не ща моливи, не ща гуми — нищо не желая, — само най-беденъ да не съмъ!

Но учительтъ извика:

— Дочко Ламбеви!

Ледена плоча легна на гърба ми. Азъ се отпуснахъ на чина и скрихъ лице въ лакътъ.

— Дочко Ламбеви!

Вмѣсто да се обадя, усѣтихъ, че ме душатъ сълзи.

— Хайде де! — настоява учительтъ. — Какъвъ си се смълчалъ такъвъ? Я гледай какви хубави нѣща съмъ ти приготвилъ!

Въ отговоръ, азъ изхлипахъ и въ сщия мигъ гърдитѣ ми изригнаха цѣлъ нанизъ отъ хълцания. Понесе се сподавенъ плачъ.

— Я гледай! — обезпокоенъ рече учительтъ, като избърза да дойде до менъ. — Защо плачешъ?

Нима можехъ да му отговоря?

— Не искашъ ли подаръци?

Презъ плачъ, едва разбрано промълвихъ:

— Не искамъ!

Нѣкои се разсмѣха.